

[Horn.]

vore økonomiske muligheder. Hvis vi tænker os, at vi skulle helgardere den meget angrebne strækning fra Blåvandshuk til Skagen, det drejer sig om godt 300 km, så ville det være overordentlig bekvemt, og det er for øvrigt heller ikke nødvendigt, for på visse steder er foden, soklen, så stærk, at den kan holde til meget. Det, vi kan gøre, og det er det afgørende, er, at vi kan sige til den vestjyske befolkning: sådan stiller staten sig til jeres problemer. Vi kan efter bedste evne søge at opbygge et forsvar på de mest udsatte steder, der kan forhindre eller begrænse angrebene virkninger, som vi kender dem fra Årgab, fra Hvide Sandeområdet og andre steder på strækningen.

Vi kender jo også havets angreb sine steder i Storebæltsområdet og dets virkninger dér, selv om skaderne dér er af betydelig mildere karakter end på vestkysten.

Jeg foranledigede i sin tid i 1968, at det høje præsidium foranstaltede en høring, hvor eksperterne forklarede os om nogle af disse problemer. Jeg ved ikke, hvor mange af de nuværende medlemmer der deltog i denne høring, som var yderst interessant. Vi fik belyst disse tekniske problemer ud fra de forudsætninger, vi nu har, og også spørgsmålet om fjernelse af ral og andre kystmaterialer gik ind i billedet. Jeg tror, vi stadig væk skal være takksomme over for vores højtærede formand for, at vi fik denne høring, som gav os et begreb om, hvad der her er tale om. Vi ved også, at den betænkning, som det såkaldte ralgravningsudvalg har afgivet i 1971, har belyst en lang række af disse forhold, sådan at man har fuld klarhed over mange, mange tekniske problemer.

Vi ved, at der er forskellige tekniske muligheder, og vi ved også, at der blandt de sagkyndige kan være delte meninger om de muligheder, vi har for at bekæmpe angrebene på vestkysten. Sådan vil det vel altid være. Vi kender den betænkning, som blev afgivet for en 6-7 år siden af en kommission, som amtmand Tyge Haarløv var formand for, vedrørende digerne nede ved Vadehavet, altså fra Blåvandshuk og sydpå. Den gav fuldstændig klarhed over, hvilket behov sagkundskaben dér skønner der er. Om jeg ikke husker fejl, drejer det sig i den tids priser, det må vel have været 1968-69-priser, om omkring 200 mill. kr., vi skulle sætte

ind, hvis vi yderligere ville sikre os på dette område, hvortil man vel skulle lægge omkostningerne andre steder, bl. a. i det lollandske område. Det var omkostningerne, hvis man blot skulle lave det mest nødtørftige over for angreb af den størrelse, som man kendte på det tidspunkt. Vi ved, naturkræfterne er af en sådan karakter, at de kan forandre sig, så forholdene kan være andre om 10 år, end de nu er.

Jeg har forstået det sådan — og det understreges så stærkt af de bemærkninger, som hr. Jens Foged gjorde — at befolkningen på vestkysten, også de offentlige myndigheder ovre i det område, har brug for at vide, hvorledes staten stiller sig i fremtiden; de går vel uden videre ud fra, at de ikke skal stilles dårligere, end de nu er stillet. Det fremgik vel i og for sig også af ministerens tale, at det var der ikke tale om, men jeg synes, der kan være god mening i, at folketinget tilkendegiver, at befolkningen kan regne med, at staten stadig væk er interesseret i at hjælpe dem med de opgaver. Det, man så kan diskutere, er, hvor omfattende denne hjælp skal være, og om det skal være efter en samlet plan; jeg synes nok, der var grund til i alt fald at få kortlagt, hvor problemerne findes, og derefter tage stilling til, hvor man først skal sætte ind. Det sidste er naturligvis et spørgsmål om, hvor mange penge man kan skaffe.

Vi har ikke haft lejlighed til i vor gruppe at tage stilling til dette, fordi vi gerne ville afvente forhandlingen her, men personlig mener jeg, det forholder sig sådan, at den befolkning, som bor på vestkysten, jo ikke selv er skyld i, at de er kommet til at bo dér; det er med dem som med dem, der bor på vore øer, og som har nogle særlige trafikproblemer; de kan jo ikke gøre for, de har vanskeligheder, som andre ikke har. Jeg bruger netop disse to sammenligningsforhold, fordi de er ret parallelle. Her må samfundet vedstå, at vi har et fælles ansvar og en solidaritetsforpligtelse over for de medborgere, som er placeret på områder i vort land, hvor der er vanskeligheder af ganske særlig karakter.

Jeg går også ud fra, at ingen vil sige, at vore vestjyske landsmænd selv må tage risikoen fuldt og helt; ministeren har jo også henvist til, at man i alt fald må tage med ind i billedet, hvor stor en del de selv kan